

У аднаго афрыканскага караля быў блізкі сябар, які ў любой сітуацыі меў звычку казаць: «Гэта добра!» Адноўчы кароль быў на паляванні. Сябар заўсёды зараджаў для яго стрэльбу, але, відаць, тым разам зрабіў штосьці няправільна: калі кароль хацеў выстраліць, у яго адарвала вялікі палец рукі. Сябар жа, як звычайна, сказаў: «Гэта добра!» На што кароль адказаў: «Не, гэта нядобра!» - і загадаў адправіць свайго сябра ў турму.

Праз год кароль ізноў паляваў у джунглях. Раптам на яго накінулася дзікае племя людзедаў, якое захапіла ў палон караля разам з усёй яго світай. Канібалы прывялі палонных у вёску, нацягалі кучу дроў, звязалі караля рукі і хацелі прыгатаваць яго на вячэру. Але раптам яны заўважылі, што ў караля не хапае на руцэ вялікага пальца. А вераванні людзедаў забаранялі ім есці тых, хто меў недасканаласці цела. Таму караля развязалі і адпусцілі. † Кароль вярнуўся дахаты і ўспомніў выпадак, калі пазбавіўся пальца. Ён адчуў згрызоты сумлення з-за таго, што так нядобра паступіў з сябрам. Таму кароль адразу ж пайшоў у турму, каб пагаварыць з ім.

- Ты меў рацыю, - сказаў ён. - Гэта было добра, што я застаўся без пальца.

І кароль расказаў сябру ўсё, што з ім адбылося. А потым працягнуў:

- Я вельмі шкадую, што пасадзіў цябе ў турму, гэта было нядобра з майго боку.

- Не, - перабіў яго сябар. - Гэта было добра!

- Што ты такое кажаш? – здзівіўся кароль. - Хіба ж добра, што я пасадзіў свайго сябра ў турму на цэлы год?

- Калі б я не быў у турме, то быў бы там разам з табой у людзедаў.